„Kwitt, kwitt! Kas nüüd tuleb kewade?“

„Kewade!“ kostis üle wäljade ja nurmede ja läbi musta metsade, kus sammal wärskes kenaduses puude all läikis. Ja lõune poolt tuliwad kaks esimest toone-kurge läbi õhu lennates. Igaühel oli üks kena lapsuke selgas, üks peiuke ja üks neiuke. Ja need lapsukesed teretasiwad maapinda, ja kuhu nemad omad jalad pistsiwad, seal tärkasiwad lilled maa seest wälja. Käsi-käes läksiwad nemad wana jeamehe, talwe, juure mäele, langesiwad teretamiseks tema rinna naale ja selsamal silmapilgul oliwad kõik kolm kadunud, ja ümberingi oli peitus. Paks niiske udu kattis kõiki. — Pea hakkas tuul puhuma, lendas ligemale, rutuga, kohas edasi ja kihutas udu oma ees. Siis paistis päike soojast. Talwe oli kadunud, kenad kewade-lapsed istusiwad aasta auujärje peal.

„Seda niwetan m i n a nus aasta!“ ütlesiwad warblased. „Nüüd saame meie oma õigust kätte ja tasumist walju talwe eest.“

Kuhu poole lapsed ennast pöörasiwad, seal tärkasiwad roheliseд pungad puudest ja põesastest wälja, seal wenis rohi ja wiljapõllud saiwad haljamaks ja haljamaks. Ja weike neiuke puistas ümberringi õisi wälja; nendest oli tema rüpe täis, need näisiwad sealt wälja kaswama; kuida



tema neid ka wälja puistas, ikka oli neid seal küllalt. Esimeses rõõmu-ruttus laukas teme õilmelund õunapuude ja marjapuude üle, et need täides õilme-ehtes seisiwad, enne kui täides lehtes oliwad. Ja neiuke löi käsi kokku ja peiuke löi käsi kokku, siis tuliwad linnu-parwed; ei saanud aru, kust need tuliwad, ja kõik laulsiwad ja kiitsiwad: „Kewade on tulnud!“

See oli kena näha. Ja mõni wana-eideke astus ukse ette pääwa-paistele, soojendas ennast ja waatas kollaste õite peale, mis heinamaalt hiilgasiwad, niisamati, nagu tema noorel põlwel. Maailm seisis uues nooruses. „Täna on õues kena!“ ütles eideke.

Mets oli weel tõmmukas-roheline, pung paesus punga kõrwas; uhked lõhnawad õied, mitmekarwalised ja mitme-kujulised, seisiwad hulga-kaupa ümberringi ja iga rohu-kõrs oli täis elu ja rammu. Hiilgaw, lõhnaw waep oli kui maha-istumiseks üle maa-pinna kaetud ja selle peal istusiwad kenad lapsed, noor kewade-paar, hoidsiwad hiilgawal näul enda kätest kinni ja kaswasiwad ja ja kaswasiwad.

Pehme wihm langes taewast nende peale, nemad ei pannud seda tähele, wihma-tilk ja rõõmupisar sulasiwad üheks tilgaks kokku. Puud ja peigmees andsiwad endale kätt ja sel silmapilgul